

да ви заваря азъ и други още лица. (Гласа му се схваща отъ ядъ). Не стойте тъй неприлично — гърбомъ къмъ мене, когато искамъ да ви говоря.

Г-жа Обрие. (Става бързо и го гледа съ съжаление). Извинете, азъ непочувствувахъ какъ седнахъ тукъ

Г-нъ Обрие. Тъй ли? А на менъ пъкъ се стори, че съзнателно седнахте така.

Г-жа Обрие. (Мълчи).

Г-нъ Обрие. Види се, тежко ви е да изнасяте истината, която ви казвамъ.

Г-жа Обрие. Тежко ми е да слушамъ когато се изразявате тъй брутално.

Г-нъ Обрие. А вашата постъпка на бала не бѣше ли брутална? Кажете, той ли ви накара да ме оскандалите предъ лицето на цѣлото дипломатическо тѣло и благородното общество? Хубавъ капанъ ви е устроилъ той!... Искалъ е да си отмъсти види се, за дето му забрали въхода въ кѫщата ми. И второ, да си направи реклама предъ г-ца Салиери, която сега ухажва за да се ожени не толкова за нея, колкото за нейните милиони, — понеже материалното му положение е съвсемъ раз клатено. Искалъ е да я подразни, и да ѝ каже съ това: „Побързайте, мила г-це; виждате, че най-интересната русокоса чужденка, е влюбена до полуда въ мене!“

Г-жа Обрие. Това не е истина! Вий оклевѣтявате... Азъ съмъ виновната за случилото се тая вечеръ.

Г-нъ Обрие. Вий го защищавате?

Г-жа Обрие. Не, азъ искамъ да бѣда справедлива, което изисквамъ и отъ васъ. Молихъ ви да не говоримъ вече по тоя въпросъ, а вие сякашъ нарочно искате да се дразните. Г-нъ Обрие, колонопреклонно ви моля, престанете! — Това не води къмъ добъръ край. Поставете булото на забвението върху всичко, или пъкъ кажете — какво искате да сторя; за ваше удоволствие — готова съмъ на всичко;